

EUROOPA KOHTU OTSUS

21. veebruar 1984*

[...]

Liidetud kohtuasjades 239/82 ja 275/82,

Allied Corporation, korporatsioon, mille tegevust reguleerivad New Jersey osariigi õigusaktid (Ameerika Ühendriigid), asukoht Morristown (New Jersey), esindajad: advokaadid Amand d'Hondt, François van der Mensbrugge ja Edmond Lebrun, Brüssel, kohtudokumentide kättetoimetamise aadress Luxembourgis: advokaat Tony Bieveri büroo, 83 boulevard Grande-Duchesse-Charlotte,

Michel Levy Morelle, advokaat, Brüssel, Demufert SA pankrotihaldur, mille tegevust reguleerivad Belgia õigusaktid, asukoht Brüssel, esindajad: Amand d'Hondt, François van der Mensbrugge ja Edmond Lebrun ning Michel Mahieu, Brüssel, kohtudokumentide kättetoimetamise aadress Luxembourgis: advokaat Tony Bieveri büroo,

Transcontinental Fertilizer Company, korporatsioon, mille tegevust reguleerivad Pennsylvania osariigi õigusaktid (Ameerika Ühendriigid), asukoht Philadelphia (Pennsylvania), esindajad: advokaadid Amand d'Hondt, François van der Mensbrugge ja Edmond Lebrun, kohtudokumentide kättetoimetamise aadress Luxembourgis: advokaat Tony Bieveri büroo,

Kaiser Aluminium and Chemical Corporation, korporatsioon, mille tegevust reguleerivad Delaware'i osariigi õigusaktid (Ameerika Ühendriigid), asukoht Wilmington (Delaware) esindajad: Amand d'Hondt, François van der Mensbrugge ja Edmond Lebrun ning barrister Anthony Hooper, Inner Temple, ja barrister Anthony Philip Bentley, Lincoln's Inn, kohtudokumentide kättetoimetamise aadress Luxembourgis: advokaat Tony Bieveri büroo,

hagejad,

v

Euroopa Ühenduste Komisjon, esindaja õigusnõunik Peter Gilsdorf, keda abistas advokaat Daniel Jacob, Brüssel, kohtudokumentide kättetoimetamise aadress Luxembourgis: õigustalituse ametniku Oreste Montalto kantsleil, bâtiment Jean Monnet, Kirchberg,

kostja,

* Kohtumenetluse keel: prantsuse.

mille esemeks on nõue tunnistada kehtetuks komisjoni 19. juuli 1982 aasta määrus (EMÜ) nr 1976/82, millega kehtestatud ajutine dumpinguvastane tollimaks Ameerika Ühendriikidest pärit teatud keemilise väetise teatavale impordile ja komisjoni 15. augusti 1982. aasta määrus (EMÜ) nr 2302/82, millega muudeti eelpool nimetatud määrust, ja nõue kahjude hüvitamiseks,

EUROOPA KOHUS,

koosseisus: president J. Mertens de Wilmars, kodade esimehed T. Koopmans, K. Bahlmann ja Y. Galmot, kohtunikud P. Pescatore, lord Mackenzie Stuart, A. O'Keefe, G. Bosco ja U. Everling,

kohtujurist: P. VerLoren van Themaat,

kohtusekretär: P. Heim,

on teinud järgmise

otsuse

[...]

Põhjendused

1 Allied Corporation, korporatsioon, mille tegevust reguleerivad New Jersey osariigi õigusaktid (Ameerika Ühendriigid), asukoht Morristown, (edaspidi "Allied"), likvideerimisel olev Demufert SA, mille tegevust reguleerivad Belgia õigusaktid, asukoht Brüssel, (edaspidi "Demufert") ja Transcontinental Fertilizer Company, korporatsioon, mille tegevust reguleerivad Pennsylvania osariigi õigusaktid (Ameerika Ühendriigid), asukoht Philadelphia, (edaspidi "Transcontinental"), esitasid EMÜ asutamislepingu artikli 173 teise lõike alusel Euroopa Kohtu kantseleisse 20. septembril 1982 saanud avaldusega hagi, millega nad paluvad kohtul tunnistada õigustühiseks komisjoni 19. juuli 1982. aasta määrus (EMÜ) nr 1976/82, millega kehtestati ajutine dumpinguvastane tollimaks Ameerika Ühendriikidest pärit teatud keemilise väetise teatavale impordile (EÜT 1982, L 214, lk 7) ja komisjoni 15. augusti 1982. aasta määrus (EMÜ) nr 2302/82 (EÜT 1982, L 246, lk 5), millega muudeti määrust nr 1976/82, ning mis oli vastu võetud kooskõlas nõukogu 20. detsembri 1979. aasta määrusega (EMÜ) nr 3017/79 kaitse kohta dumpinguhinnaga või subsideeritud impordi eest riikidest, mis ei ole Euroopa Majandusühenduse liikmed (EÜT 1979, L 339, lk 1), samuti taotlevad hagejad, et komisjonilt mõistetak스 välja kahjuhüvitis.

2 Euroopa Kohtu kantseleisse 15. oktoobril 1982 saanud hagiavaldusega esitas Kaiser Aluminium and Chemical Corporation, korporatsioon, mille tegevust reguleerivad Delaware'i osariigi õigusaktid (Ameerika Ühendriigid), asukoht Wilmington, (edaspidi "Kaiser"), samasisulise hagi. Menetluse ja kohtuotsuse tegemise huvides hagit liideti 15. detsembri 1982. aasta korraldusega.

Õiguslik raamistik ja hagi eesmärk

3 Tuleb meeles pidada, et 1980. aastal algatas komisjon Euroopa lämmastik- ja fosfaatväetiste tootjaid esindava organisatsiooni kaebuse põhjal menetluse Ameerika Ühendriikidest pärit teatud keemiliste väetiste importimise kohta ning võttis vastu määruse (EMÜ) nr 2182/80 (EÜT 1980, L 212, lk 43), millega kehtestati kõnealustele toodetele ajutine dumpinguvastane tollimaks.

4 Komisjon kiitis 9. veebruari 1981. aasta otsusega nr 81/35/EMÜ (EÜT 1981, L 39, lk 35) heaks hagejate Allied, Transcontinental ja Kaiser poolt seoses dumpinguvastase menetlusega võetud kohustuse tõsta oma hinnad tasemele, mis kõrvaldab dumpingumarginaali, mis kahe esimese ettevõtte puhul oli 6,5% ja Kaiseri puhul 5%. Sama kuupäeva määrusega (EMÜ) nr 349/81 (EÜT 1981, L39, lk 4) kehtestas nõukogu Ameerika Ühendriikidest pärit ja ühise tollitariifistiku alamrubriigi ex 31.02 C kuuluva ja NIMEXE-koodile ex 31.02-90 vastava urea ja ammoniumnitraadi lahuse väetisele lõplikuks dumpinguvastaseks tollimaksuks 6,5% tolliväärtusest. Määruse kahekümne kolmas põhjendus ütleb, et Allied, Transcontinental ja Kaiser võtsid vabatahtlikult endale kohustuse tõsta oma hinnad tasemele, mis kõrvaldab leitud dumpingumarginaalid ja, et komisjon on need hinnakohustused heaks kiitnud. Vastavalt sellele vabastab kõnealuse määruse artikkel 2 dumpinguvastasest tollimaksust teatud USA ettevõtete poolt eksporditava väetise, ning nende ettevõtete hulgas on ka Allied, Kaiser ja Transcontinental.

5 Kohtule esitatud dokumentidest ilmneb, et pärast seda, kui esmajoones “oluline Ühendriikide eksportija” ja Demufert ning seejärel Euroopa lämmastik- ja fosfaatväetiste tootjaid esindav organisatsioon esitasid taotluse asja uuesti läbivaatamiseks, avaldas komisjon 16. juulil 1982 teate teatavate Ühendriikidest pärinevate keemiliste väetiste ekspordile kehtestatud lõpliku dumpinguvastase tollimaksu uuest läbivaatamisest (EÜT 1982, C 179, lk 4).

6 Allied ja Transcontinental taganesid kohustustest kirjadega vastavalt 7. juunil 1982 ja 2. juulil 1982, mille peale komisjon võttis vastu määruse nr 1976/82, millega kehtestas ajutise dumpinguvastase tollimaksu nende kahe ettevõtte poolt eksporditavale väetisele, maksumääraga 6,5% tolliväärtusest. Kaiseri kohustusest taganemise peale, teleksisõnumiga 23. juulil 1982, võttis komisjon vastu määruse nr 2302/82, millega muutis määrust nr 1978/82, selleks, et kinnitada 6,5% dumpinguvastase tollimaksu kehtestamist Allied ja Transcontinentali ekspordidele ja kehtestada 5% tollimaks Kaiseri ekspordidele. Need kaks määrust on käesoleva kohtuasja põhiküsimuseks.

Vastuvõetavus

7 Komisjon esitab Demufert'i hagi suhtes vastuvõetamatuse vastuväite. Komisjon väidab, et Demufert ei saa sõltumatu importijana EMÜ asutamislepingu artikli 173 teise lõike alusel taotleda vaidlustatud määruste õigustühiseks kuulutamist. Komisjon väidab, et vaidlusaluste määruste kehtestatud dumpinguvastane tollimaks – mis vaid täiendavad määrust nr 349/81, mis kehtestab lõpliku dumpinguvastase tollimaksu –, puudutab Demufert'i vaid kui importijat. Seega, Euroopa Kohtu väljakujunenud kohtupraktika kohaselt (vt viimasena 6. oktoobri 1982. aasta otsus kohtuasjas 307/81, *Alusuisse Italia* EKL 1982, lk 3463, p 9), ei vasta Demufert artikli 173 teise lõike nõudele, et kõnealused meetmed peavad puudutama isikut otseselt ja isiklikult.

8 Teiste hagejate hagi vastuvõetavuse suhtes väljendab komisjon vaid kahtlust. Esiteks, komisjon nõustub, et nii määruses nr 349/81 kui ka vaidlusalustes määrustes, mis võeti vastu pärast hagejate taganemist oma kohustustest, on väga konkreetset viidatud kõnealustele ettevõtetele. Komisjon tunnustab ka, et tootjate ja eksportijatena pole nendele ettevõtetele ühenduse liikmesriikides tagatud õiguslikku kaitset ja kuivõrd ainult importimisega kaasneb dumpinguvastase tollimaksu

sissenõudmine, siis hagejad saavad hagi esitada ainult ettevõtete kaudu, mis impordivad nende tooteid. Teiseks väidab komisjon siiski, et vaidlustatud määruste tagajärjel viiakse hagejad pärast nende poolset kohustustest taganemist kooskõlla määrusega nr 349/81 kehtestatud üldise korraga, meede, mis oma olemuselt on kahtlemata määrus, kuna see kehtib kogu Ühendriikidest pärit kõnealuse toote impordile. Komisjon leiab, et õiguskaitsevahendite asjatu dubleerimise vältimiseks pole soovitatav luua teist õiguskaitsevahendit, mis kattub importijate võimalusega alata kohtumenetlust dumpinguvastase tollimaksu kehtestamise vastu siseriiklikes kohtutes. Lisaks juhib komisjon tähelepanu "ebaharilikele" tagajärgedele, mis järgneksid, kui hagid tunnistataks vastuvõetavateks, kuna selle tulemusel omistataks dumpinguvastastele meetmete topeltiseloost, sest ühtesid ja samu meetmeid tuleks lugeda "otsusteks" seoses teatud ettevõtete ja "määrusteks" seoses kõigi teiste ettevõtetega.

9 Suulise menetluse ajal, pärast veelkordse vastuseisu väljendamist Demufert'i hagi vastuvõetavuse suhtes, teavitab komisjon kohut, et on, kõike arvestades, mitteliikmesriikide ettevõtete esitatud vahetute hagide vastuvõetavuse poolt ja igal juhul nende hagide vastuvõetavuse poolt, mille hagevad ettevõtted esitavad alusel, et neid oli eraldi nimetatud vaidlustatud meetme põhjendavas osas või sätetes. Komisjon arvab, et selline lähenemine mõjuks soodsalt ühenduse ettevõtete huvidele kolmandates riikides, juhul kui nende vastu algatatakse dumpinguvastaseid meetmeid, ja eriti Ameerika Ühendriikides, kus õiguskaitsevahendid on suurel määral teiste riikide ettevõtetele kättesaadavad. Komisjon on seisukohal, et võrdväärse vastastikuse kohtlemise huvides peaks ka ühenduse kohtusüsteem võimaldama samasuguseid tagatisi.

10 Komisjoni tõstatatud vastuvõetavuse küsimus tuleb lahendada määrusega nr 3017/79 kehtestatud korras, pöörates erilist tähelepanu kõnealuse määrusega kehtestatud dumpinguvastaste meetmete olemusele, võttes arvesse EMÜ asutamislepingu 173 artikli teises lõikes kehtestatud.

11 Määruse nr 3017/79 artikli 13 lõige 1 sätestab, et "dumpinguvastased või tasakaalustavad tollimaksud, kas ajutised või lõplikud, kehtestatakse määrusega". On tõsi, et artikli 173 teises lõikes kehtestatud kriteeriumite kohaselt on sellised meetmed, arvestades nende olemust ja reguleerimisala, seadusandliku iseloomuga, niivõrd kuivõrd nad kehtivad kõigile asjaga seotud ettevõtjatele; siiski võivad sätted puudutada otseselt ja isiklikult neid tootjaid ja eksportijaid, keda süüdistatakse dumpingu kasutamises. Määruse nr 3017/79 artiklist 2 ilmneb, et dumpinguvastaseid tollimakse võib kehtestada ainult eraldi nimetatud ettevõtete tootmis- ja ekspordihindade uurimise tulemuste põhjal.

12 Seega on selge, et meetmed, millega kehtestatakse dumpinguvastaseid tollimakse, võivad otseselt ja isiklikult puudutada neid tootjaid ja eksportijaid, kes suudavad tõendada, et neid nimetati eraldi komisjoni või nõukogu poolt vastuvõetud meetmetes või, et ettevalmistavad uurimused olid nendega seotud.

13 Nagu komisjon õigustatult märkis, see, et neid kriteeriume täitvad ettevõtted võivad asutamislepingu artikli 173 teises lõikes kehtestatud põhimõtete kohaselt esitada hagi, ei põhjusta õiguskaitsevahendite dubleerimist, kuna hagi esitamise võimalus siseriiklikes kohtutes tekib ainult pärast dumpinguvastase tollimaksu sissenõudmist, mille tavaliselt maksab importija, kelle asukoht on ühenduse liikmesriigis. Seega ei teki ohtu, et selles valdkonnas võidakse teha vastuolulisi otsuseid, kuna vastavalt EMÜ asutamislepingu artiklis 177 kehtestatud eelotsuse taotlemise korrale, on ainult Euroopa Kohus pädev tegema lõplikke otsuseid vaidlusaluste määruste kehtivuse kohta.

14 Järelikult on hagejate Allied, Kaiser ja Transcontinental esitatud hagid vastuvõetavad. Kõik kolm hagejat võtsid vastavalt määruse nr 3017/79 artiklile 10 kohustuse, seega nimetati neid

ükshaaval määruse nr 349/81 artiklis 2 ja pärast nendepoolset kohustustest taganemist nende individuaalsed asjaolud moodustasid kahe hagides vaidlustatud määruste sisu..

15 Demufert'i olukord on erinev, sest hageja on liikmesriigi importija, kellele ei viidata üheski hagidega vaidlustatud määrustes. Seega, Demuferti mõjutavad vaidlustatud määrused ainult niivõrd kuivõrd ta objektiivselt kuulub vaidlustatud määruste reguleerimisalasse. Vaidlustamatu asjaolu, et Demufert oli Allied'i toodete maaletooja, ei muuda seda järeldust. Vastupidiselt olukorrale, mida Euroopa Kohus kaalutles oma 29. märtsi 1979. aasta otsuses kohtuasjas 113/77, *NTN Toyo Bearing Company LTD* jt EKL 1979, lk 1185, p 9, on käesoleval juhul dumpingu kasutamise asjaolu tõendatud määruse nr 349/81 kümnenda põhjenduse kohaselt, viidates Ameerika tootjate ekspordihindadele ja mitte Euroopa importijate jaemüügihindadele, mille tulemusel järeldused dumpingu kasutamise kohta ei ole otseselt seotud Demufert'iga, kuid on otseselt seotud tootjate ja eksportijatega. Tuleb märkida, et mis puutub ettevõtte kohustusse maksta dumpinguvastaseid tollimakse, siis on hagejal võimalik esitada hagi pädevale siseriiklikule kohtule, mille raames saab esitada vastuväited määruse kehtivuse suhtes.

16 Sellest lähtuvalt tuleb Demuferti esitatud hagi tunnistada vastuvõetamatuks.

Põhiküsimus

17 Hagejad esitasid kahte liiki taotlused, millega nad vaidlustasid nende toodete importimisele dumpinguvastased tollimaksud kehtestanud määruste kehtivust. Esiteks, vaidlustatud määruste põhjendavad osad olid mitmes suhtes puudulikud. Teiseks väidavad nad, et komisjon pole arvesse võtnud asjaolu, et pärast dumpinguvastaste tollimaksude kehtestamist määrusega nr 349/81 muutus olukord mitmes suhtes märgatavalt ja komisjon seega eksis, arvestades, et dumpingut ikka veel kasutatakse.

18 Hagejad väidavad, et pärast seda, kui nad taganesid oma kohustustest, võttis komisjon vastu määrused nr 1976/82 ja nr 2302/82, millega neile kehtestati dumpinguvastane tollimaks formaalsetel alustel, viimata läbi uut juurdlust, et teha kindlaks, kas nende maksustamine sellise tollimaksuga on õigustatud. Eriti juhivad nad tähelepanu asjaolule, et määruse nr 2302/82 sissejuhatuses viitab komisjon "tõenäosusele", et pärast kohustustest taganemist imporditi Kaiseri toodetud väetist madalamate hindadega, kui need, milles oli kokkulepitud, ja seega nii madalate hindadega, et seda võis pidada dumpinguks.

19 Seda väidet tuleb hinnata võttes arvesse määruse nr 3017/79 artikli 10 lõikes 6 sätestatud nõudeid:

"Kui hinnakohustusest taganetakse või kui komisjonil on põhjust uskuda, et seda on rikutud ja edasine juurdlus on õigustatud, peab ta koheselt teavitama liikmesriike ja menetluse taastama. Veelgi enam, kui ühenduse huvid seda nõuavad, siis tuleb koheselt rakendada ajutisi meetmeid, kui see on kättesaadava teabe kohaselt õigustatud."

20 Seda sätet tuleb tõlgendada lähtudes määruse viieteistkümnendast põhjendusest, mille kohaselt "on oluline, et komisjoni otsustamisprotsess võimaldaks kiiret ja tõhusat tegutsemist, eriti komisjoni meetmete, nagu näiteks ajutiste tollimaksude kehtestamise kaudu."

21 Eelpool nimetatud sättest järeldub, et kui hinnakohustusest taganetakse, siis komisjon, leides, et ühenduse huvid seda nõuavad, peab koheselt kehtestama ajutised meetmed. Kuna määruses täpsustatakse, et sellised meetmed rakendab komisjon "lähtudes olemasolevast teabest", siis ilmneb

määrusest selgelt, et komisjon ei pea viima läbi täiendavat juurdlust, vaid peab tavaliselt tegema otsuse selle teabe põhjal, mis oli teada siis kui hinnakohustus, millest taganeti, kehtestati. Kuna hinnakohustuse määramine iseenesest õigustab eeldust, et dumping toimus, siis ei saa komisjonilt nõuda, et ta viiks läbi edasise uuringu, kui sellisest hinnakohustustest taganetakse. Sellises olukorras on loomulik, et komisjon laiendab kõnealustele ettevõtetele sätteid, mis oleks neile kehtinud, kui hinnakohustusi poleks kehtestatud.

22 Kui kaubitseja, taganedes hinnakohustusest leiab, et on põhjendusi, mis õigustavad tema olukorra uuesti läbivaatamist ja dumpinguvastase tollimaksust vabastamist hoolimata hinnakohustusest taganemisest, on tema kohustuseks esitada komisjonile vajalikud tõendid oma seisukoha toetamiseks.

23 Kohtule esitatud dokumentidest ei ilmne, et asjaolude aset leidmise ajal esitasid hagejad komisjonile uusi tõendeid. Seega ei saa komisjoni kritiseerida ühenduse huvide arvesse võtmise ja olukorra viivitamatu ümberhindamise eest, kui komisjon kehtestas hagejatele dumpinguvastased tollimaksud, mis tundusid põhjendatuna määruse nr 349/81 vastuvõtmisele eelnenud juurdluste tulemuste kohaselt.

24 Mis puutub mõiste „tõenäosus” kasutamisesse seoses Kaiseriga määruse nr 2303/81 preambulis, siis piisab viitamisest asjaolule, et kuna asja oli kaasatud ajutine tollimaks, siis võis komisjon talle eelnevalt teadaolevate faktide alusel lähtuda vaid ka väiksemast importimise võimalusest tollimaksu kehtestamiseks eelnevalt kindlaks tehtud dumpingumarginaalini, et ennetada erakordselt madalate hindadega müüki.

25 Seega tuleb need põhjendused tagasi lükata.

Hagejate esitatud uued asjaolud

26 Hagejad väidavad, et pärast määruse nr 349/81 vastuvõtmist ilmnes hulk uusi asjaolusid, mida komisjon vaidlustatud määruste vastuvõtmisel ei arvestanud. Hagejad viitavad kolmele asjaolude kogumile:

(a) Prantsusmaa majandus- ja rahandusministri poolt 7. detsembril 1981. aastal vastuvõetud otsused, pärast seda, kui konkurentsikomisjon esitas oma arvamuse konkurentsiolukorra kohta väetiste tootmises ja turustamises (Bulletin officiel de la concurrence et de la consommation, nr 23, 12.12.1981), tõendavad, et asjaolude aset leidmise ajal oli Prantsusmaa väetiseturul piirav kokkulepe hindade suhtes. Lisaks viitab Kaiser Prantsuse valitsuse poolt 14. juunil 1982. aastal kehtestatud meetmele hindade külmutamiseks. Hageja väidab, et sellises olukorras olid Prantsuse turul väetise müügihinnad moonutatud, mille tulemusel pole enam võimalik kindlaks teha, kas dumping toimus;

(b) dollari väärtus on rahvusvahelisel valuutabörsil pidevalt tõusnud, mille tulemusel Ameerika Ühendriikidest pärit kauba Euroopa turule importimise kulud suurenevad;

(c) asjaolude aset leidmise ajal vedelväetise läbimüük Euroopa turul vähenes. Eriti Kaiser väidab, et tema eksport ühenduse liikmesriikidesse on täielikult lakanud.

27 Nende tõenduste kohta tuleb kõigepealt teha üldine märkus. Määruse nr 3017/79 artikli 2 kohaselt tehakse dumpingumarginaal kindlaks, võrreldes ühendusse eksporditud toote ekspordihinda ja kõnealuse toote “normaalväärtust”, see tähendab, eelkõige samasuguse toote eest

päritoluriigis makstavat hinda. Hagejad pole esitanud mingeid tõendeid, mille põhjal võiks leida, et eelpool toodud viisil määratletud dumpingumarginaal oleks alates määrusega nr 349/81 kehtestatud lõpliku dumpinguvastase tollimaksu jõustumisest muutunud. Eriti tuleb märkida, et kuna kõik hinnad, mida kasutati käesoleval juhtumil dumpingumarginaalide arvutamiseks, on antud dollarites, siis dollari vahetuskursi kõikumine Euroopa valuutade suhtes ei avalda mingit mõju dumpingumarginaali määramisel. Seega on ilmne, et hagejate esitatud “uued asjaolud” on olulised ainult määruse nr 3017/79 artikli 4 mõistes Euroopa tootjatele tekitatud “kahju” kindlakstegemisel.

28 Mis puutub Prantsusmaa valitsuse poolt vastuvõetud meetmetesse, siis komisjon on veenvalt tõestanud, et need meetmed ei avaldanud otsustavat mõju hinnangu andmisel küsimusele, kas Euroopa väetisetootjatele on kahju tekitatud. Vaidlustamata fakti, et Prantsuse turg on kõige olulisem kõnealuse impordi turustusvõimalus ühenduses, väidab komisjon, et tegi kahju olemasolu kindlaks iseseisva juurduse tulemusel sõltumatult Prantsusmaa ametivõimudest. Komisjon märgib, et Prantsusmaa konkurentsikomisjoni arvamus ja sellega seoses Prantsuse majandus- ja rahandusministri poolt vastuvõetud otsused puudutavad väetiseturgu tervikuna, mitte konkreetset turgu, millega seoses dumpingu kasutamine tõendamist leidis, ja, et need arvamused ja otsused on seotud ajavahemikuga, mis ainult osaliselt kattub ajavahemikuga, kui viidi läbi juurdlus, mille tulemusel vaidlusalused määrused vastu võeti.

29 Mis puutub dollari väärtuse suurenemisesse ja impordi vähenemisesse, siis komisjon juhib tähelepanu asjaolule, et ehkki on tõsi, et Ühendriikidest pärit lämmastikväetiselahuste impordi maht ühenduse riikidesse aastail 1981–82 vähenes, siis selle toote import kasvas oluliselt 1982. aasta esimeses kvartalis hoolimata dollari väärtuse suurenemisest. Järelikult see tegur ei ole heastanud Euroopa tootjatele tekitatud kahju.

30 Hagejate esitatud väidete põhjal ei saa tõendada, et komisjon tegi mitmeid ilmseid hindamisvigu, kui ta hindas küsimust, kas Euroopa väetisetootjatele tekitati dumpinguga kahju, mis on kindlaks tehtud vastavalt määruse nr 3017/79 artiklis 2 kehtestatud nõuetele. Hagejate esitatud asjaolude toel võib järeldada, et komisjon võis õigustatult arvata, pärast seda, kui hagejad olid taganenud oma kohustustest, et ühenduse huvid nõuavad koheselt ajutiste meetmete vastuvõtmist, et vältida kahju tekitamist ühenduse tootjatele.

31 Järelikult tuleb ka need põhjendused tagasi lükata.

32 Eelpool toodust järeldub, et Allied, Transcontinentali ja Kaiseri taotlused tuleb põhjendamatusse tõttu jätta rahuldamata. Järelikult tuleb rahuldamata jätta ka kahjuhüvitisnõuded, mis on seotud kehtetuks tunnistamise taotlusega.

Kohtukulud

33 Kohtu kodukorra artikli 69 lõike 2 kohaselt kohustatakse poolt, kelle kahjuks otsus on tehtud, kohtukulud hüvitama. Kuna hagejate taotlusi ei rahuldatud, tuleb kohtukulud neilt välja mõista.

Esitatud põhjendustest lähtudes,

otsustab:

- 1. Jätta Michel Levy Morelle, advokaat, Brüssel, Demufert SA pankrotihalduri hagi rahuldamata vastuvõetamatuse tõttu, ning Allied Corporationi, Transcontinental Fertilizer Company ja Kaiser Aluminium and Chemical Corporationi hagi rahuldamata põhjendamatusse tõttu.**
- 2. Mõista kohtukulud välja hagejatelt.**

Mertens de Wilmars

Koopmans

Bahlmann

Galmot

Pescatore

Mackenzie Stuart

O'Keeffe

Bosco Everling

Kuulutatud avalikul kohtuistungil 21. veebruaril 1984 Luxembourgis.

Kohtusekretär

H.A. Rühl

(vanemametnik)

President

J. Mertens de Wilmars